

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: **M.L.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti: **a) Obec Kropáčova Vrutice**, se sídlem Střížovice 30, Kropáčova Vrutice, **b) Vodovody a kanalizace Mladá Boleslav, a. s.**, se sídlem Čechova 1151, Mladá Boleslav, zast. JUDr. Františkem Hrudkou ml, advokátem, se sídlem Vodičkova 30, Praha 1, **c) P.K., d) E.K., e) P.Š., f) D.Š., g) V. M., h) P.E., i) J.D., j) K.D. k) M.H., l) J.B., m) J.B., n) A.N., o) P.U., p) L.U., q) M.K., r) I.K., s) F.Š., t) J.Š., u) A.K., v) J.S., w) M.H., x) M.B., y) Z.G., z) V.V., aa) J.B., bb) D.B., cc) V.N., dd) M.Z. ee) T.Z., ff) O.Z., gg) J.P., hh) M.P., ii) J.P., jj) J.N., kk) L.N.**, osoby c) až kk) zastoupeny obecným zmocněncem Miroslavem Hrázkým, bytem Střížovice 61, Kropáčova Vrutice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2010 čj. 098688/2010/KUSK sp. zn. 098688/2010/KUSK/2,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Obecního úřadu Kropáčova Vrutice ze dne 16. 4. 2010 č.j. 117/2010 sp.zn. 304/2009 a toto rozhodnutí potvrzeno. Citovaným rozhodnutím Obecní úřad Kropáčova Vrutice jako silniční správní úřad rozhodl podle § 142 správního řádu tak, že deklaroval existenci veřejně přístupné účelové komunikace na části pozemku parc. č. St. 38/1 v k. ú. Krpy, a to v části oddělené geometrickým plánem

uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí, jako historicky vzniklé cesty zajišťující přístup a příjezd do části obce Krpy zvané Na Bundole.

Žalobce v žalobě uvádí, že obec v uvedeném správním řízení, jakož i v předchozích soudních sporech vedených u Okresního soudu v Mladé Boleslavi pod sp.zn. 9 C 357/2003 a Krajským soudem v Praze pod sp.zn. 22 Co 212/2006, sleduje stejný cíl. Tím je omezení vlastnického práva žalobce k předmětnému pozemku a dosažení toho, aby přes tento pozemek vedla komunikace. Ve všech řízeních probíhajících od roku 2003 byl žalobce omezován ve výkonu svého vlastnického práva, vždy byla v jeho neprospěch vydána předběžná opatření. Fakticky pro žalobce nebylo významné, že v soudních sporech byl úspěšný, když po dlouhou dobu je díky předběžnému opatření, jak je tomu i nyní, vlastnický omezován. Omezení není okrajové, ale zcela zásadní. Ve všech řízeních bylo patrné, že sledovaného cíle je možné dosáhnout za zákonem stanovených podmínek vyvlastněním. Toto řízení zahájeno nebylo a žalobce se domnívá, že podmínky pro něj nejsou dány.

Skutečnosti je taková, že obec Kropáčova Vrutice systematicky a dlouhodobě poškozuje žalobcovu právo, ačkoliv i on je občanem obce. Vedení jakékoliv komunikace kolem paty obytného hospodářského domu znemožňuje jeho užívání a realizace takového práva je absurdní. Je otázkou, zda správní orgány nezneužívají svého silnějšího postavení, když přes úspěšné soudní spory se situace pro žalobce nezlepšila.

Argumenty, pro které podal žalobce odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a pro něž podává tuto žalobu, jsou stejné, tak jako ve všech soudních sporech vedených od roku 2003. Žalobce proto odkazuje na svá tvrzení a podání v těchto sporech učiněná a žádá, aby tyto spisy byly připojeny.

Podle žalobce je skutečnost taková, že přes jeho pozemek žádná cesta nevedla, dvůr je vydlážděn jednolitě. Je podle jeho názoru nerozhodné, že obec zřídila cestu k hranicím pozemku a že obec chce oddělené části napříč uzavřeným hospodářským celkem žalobce spojit. Ve znaleckém posudku, který je v citovaných spisech založen a vypracoval jej znalec na pokyn správních orgánů, se nabízí jiná dopravní řešení. Předmětná část obce je navíc z velké části obývaná rekreanty.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žaloba podle jeho názoru neobsahuje náležitosti předepsané v ust. § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.. Žalobce totiž neuvedl konkrétní skutkové a právní důvody, na jejichž základě žalobu podal. Navrhuje proto, aby byla žaloba odmítnuta.

K věci samé žalovaný uvedl, že pozemek parc. č. 38/1 v k. ú. Krpy je ve vlastnictví žalobce. Současně však splňuje všechny znaky veřejně přístupné účelové komunikace:

1. Jedná se o pozemek, u kterého vlastník souhlasil, ať již výslovně nebo tím, že strpěl užívání pozemku jako komunikace.

2. Existenci nutné a nenahraditelné komunikační potřeby.

První podmínka je splněna tím, že nynější vlastník pozemku vstoupil plně do práv a povinností vlastníků předchozích, kteří bez výjimky vždy souhlasili s užíváním předmětného pozemku jako pozemní komunikace. Druhá podmínka je také splněna, a to nejen nutným komunikačním spojením pozemků jiných vlastníků s touto komunikací, ale také nenahraditelným dopravním propojením k pozemkům jiných vlastníků v části obce zvané Na Bundole.

Žalobce nabyl předmětný pozemek v roce 2001. Jako nový vlastník si byl při koupi vědom existujícího věcného břemene chůze a jízdy na tomto pozemku a nastoupil do všech práv a povinností, které na tomto pozemku vázly. Nemůže tedy svévolně zrušit konkludentní souhlas předchozích vlastníků s veřejným užíváním části tohoto pozemku jako pozemků komunikace. Toto konkludentní darování veřejného užívání potvrzuje zápis z kroniky obce z roku 1944 a 1945 o darování kamene na vydláždění již existující cesty tehdejším vlastníkem A.Z.

Dále je nutno poukázat na vyjádření účastníků správního řízení, kteří jednotně prohlašují, že se předmětného pozemku od nepaměti užívá jako přístupové komunikace k nemovitostem v jejich vlastnictví. Tito vlastníci také potvrzují nutnost dopravního spojení přes tento pozemek, ať již z důvodu užívání pozemků, ale také z důvodu ochrany bezpečnosti a zdraví (jediný průjezd pro sanitku a hasiče).

Všechny osoby zúčastněné na řízení ve svých vyjádřeních shodně uvedly, že souhlasí s deklarací existence veřejně přístupné účelové komunikace na předmětném pozemku, a navrhly proto, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Opatřením ze dne 4. 9. 2009 zahájil správní orgán prvního stupně řízení o určení právního vztahu k předmětnému pozemku. Rozhodnutím ze dne 23. 9. 2009 č.j. 304/2009 vydal Obecní úřad Kropáčova Vrutice v tomto řízení předběžné opatření, kterým žalobci přikázal, aby do doby pravomocného rozhodnutí byly zachovány podmínky obecného užívání pozemní komunikace podle § 19 zákona o pozemních komunikacích. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí o předběžném opatření odvolání, ve kterém uvedl, že rozhodnutí nezákonně zasahuje do jeho vlastnických práv, přestože ochranu těchto práv respektoval i soud ve zmiňovaných soudních řízeních a právo na ochranu jeho vlastnictví mu přiznal. Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 12. 2009 č.j. 186980/2009/KUSK sp. zn. 186980/2009/KUSK/2 bylo odvolání žalobce proti nařízenému předběžnému opatření zamítnuto a rozhodnutí potvrzeno.

Dne 16. 4. 2010 vydal Obecní úřad Kropáčova Vrutice rozhodnutí č.j. 117/2010 sp.zn. 304/2009, kterým deklaroval existenci veřejně přístupné účelové komunikace na předmětném pozemku, jak již bylo shora uvedeno. V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že v řízení bylo jako podkladu pro rozhodnutí použito prohlášení účastníků řízení a bylo vycházeno ze skutečnosti, že komunikace na předmětném pozemku je vedena v pasportu místních komunikací již ke dni 7. 11. 1966, přičemž fyzicky tato cesta existuje dle předložených vyjádření pamětníků již od první republiky. Obecní úřad rovněž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009 č.j. 5 As 27/2009-66, podle kterého vlastník musí strpět obecné užívání pozemku jako veřejně přístupné účelové komunikace a umožnit na něj veřejný přístup, pokud s omezením vlastnického práva výslovně či konkludentně souhlasil a dále za naplnění existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby. K podmínce souhlasu obecní úřad poukázal na to, že v tomto případě tak učinil právní předchůdce současného vlastníka.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém uvedl, že nejsou zákonem dané podmínky pro deklaraci existence veřejně přístupné účelové komunikace na předmětném pozemku. Tvzení obecního úřadu byla podle názoru žalobce řešena v soudních sporech citovaných shora. Žalobce odkázal na tvrzení a stanoviska uvedená v těchto soudních sporech

a požádal, aby tyto spisy byly pro rozhodování ve správním řízení připojeny. Tvzení obecního úřadu označil za účelová a neodpovídající zákonu, když nad vlastnické zájmy žalobce byly postaveny zájmy ostatních obyvatel obce, které mohou být uspokojeny jiným způsobem. Zásah do vlastnických práv žalobce je možný jen v zákonem daných případech, pokud chce obec řešit dopravní dostupnost, má možnost ji řešit využitím ostatních komunikací v obci, což je technicky možné s určitými náklady. Nemovitost žalobce je při rozporovaném zásahu znehodnocena a neuživatelná. Závěrem žalobce uvedl, že obecní úřad se opakujícími správními řízeními snaží žalobce poškodit a že přes pozemek žádná cesta v historii nevedla, neboť k původnímu mlýnu se pouze jezdilo.

Ve spise je dále založena kopie zápisů obecní kroniky z roku 1944, podle něhož mlynář A.Z. nabízí obci na opravu cesty ke mlýnu potřebný kámen zdarma, bude-li tato cesta obcí upravena s tím, že tato nabídka byla jednomyslně přijata. Dále se ve spise nachází znalecké posouzení místních komunikací v části obce Krpy náhradou za přerušenou předmětnou komunikaci z hlediska parametrů vozovek a jejich dispozice. Ze závěrů tohoto posudku vyplývá, že stávající místní komunikace přes dvůr mlýna je nejvhodnější propojující komunikací přes část obce Krpy. Náhradní komunikace spojující přerušenou část komunikace s ostatními částmi obce nejsou vhodné pro nákladní dopravu, a to zejména pro nedostatečnou šířku vozovek, nezpevněný podklad, nevhodné směrové a výškové uspořádání nezajišťující dostatečný rozhled a dále vzhledem k možným vlivům na bezpečnost staveb v okolí těchto komunikací. Pro požární jednotky, údržbu komunikací a podobně jsou tyto komunikace průjezdné jen v havarijních případech za cenu poškození staveb, porušení integrity cesty a předpokladu navádění osoby znalé místních podmínek a zpravidla jen při vhodných klimatických podmínkách. Náhradní komunikace jsou podmíněně vhodné pro osobní dopravu za předpokladu, že na nich bude zaveden jednosměrný provoz, snížení rychlosti, omezení stání a parkování a umístění výstražných dopravních značek pro ochranu osob a upozornění na zúžená místa. Rozšíření a zpevnění náhradních komunikací by vyžadovalo vykoupení řady objektů, které brání rozšíření a případně směrovému vyrovnání komunikace. Závěrem znalec uvádí, že pokud by bylo rozhodnuto o trvalém přerušení předmětné komunikace přes mlýn, bylo by nejvhodnějším řešením vybudovat silniční obchvat části obce Krpy za předpokladu dostatečných investičních prostředků pro toto náročné řešení a souhlasu státních orgánů pro toto řešení.

O odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 30. 6. 2010 č.j. 098688/2010/KUSK sp.zn. 098688/2010/KUSK/2 tak, že odvolání bylo zamítnuto a napadené rozhodnutí obecního úřadu potvrzeno. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že z vyjádření ostatních účastníků řízení vyplývá skutečnost dlouhodobého obecního užívání dotčené cesty, takzvané odnepaměti, jako přístupové komunikace k nemovitostem ve spodní části zvané Na Bundole. Žalovaný dále shrnul závěry znaleckého posouzení, které byly uvedeny shora. Dále poukázal na historicky doložené materiály, z nichž vyplývá skutečnost úpravy mlýnské cesty vydlážděním na náklady obce Krpy. Žalovaný závěrem uvedl, že žalobce kromě soukromoprávních skutečností neuvedl na svoji obranu žádnou argumentaci, k níž by jako závazné mělo být přihlédnuto.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze nejprve považuje za vhodné upřesnit osobu žalovaného v tomto soudním řízení. Žalobce jako žalovaného označil Obec Kropáčova Vrutice. Podle § 69 s. ř. s. žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. V daném případě v posledním stupni rozhodoval Krajský úřad Středočeského kraje, který má z tohoto důvodu postavení žalovaného. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. není osoba žalovaného určena tvrzením žalobce, ale kogentně ji určuje zákon. Je tedy věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce; zvláštní usnesení o tom soud nevydává (§ 53 odst. 2 s. ř. s. a contrario) - viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003-56.

Následně se soud zabýval otázkou, zda je žaloba věcně projednatelná a zda obsahuje dostatečně konkrétní žalobní body či zda je na místě žalobu odmítnout, jak navrhoval žalovaný.

Vrchní soud v Praze již v rozsudku ze dne 17. 2. 1995, čj. 6 A 15/94-39, uvedl, že *„žaloba, která odkazuje na důvody opravného prostředku, který žalobce podal v řízení před správním orgánem, nevyhovuje ustanovení § 249 odst. 2 o. s. ř. Žalobce je povinen jím spatřované důvody nezákonnosti naříkaného rozhodnutí explicitně v žalobě uvést a vymezit tak rozsah soudní kontroly rozhodnutí správního orgánu“*. Pokud tedy žalobce v žalobě odkazoval na obsah svého odvolání a podání učiněná v jiných řízeních před soudy či správními orgány, nemohl je soud při rozhodování o této žalobě vzít v potaz.

I přesto však soud shledal, že žaloba je věcně projednatelná, neboť žalobce v posledních šesti řádcích žaloby zcela konkrétně namítá, že přes jeho pozemek žádná cesta nevedla a že je nerozhodné, že obec zřídila cestu k hranicím pozemku, dále že znalecký posudek nabízí jiná dopravní řešení a konečně, že předmětná část obce je z velké části obývána rekreanty.

Soud dospěl k závěru, že se jedná o věcně projednatelné námítky, přistoupil proto k jejich věcnému posouzení, avšak neshledal je důvodnými. Je však nutno předeslat, že soud mohl důvodnost uplatněných námitek přezkoumat pouze v té míře, jak to umožňuje jejich poměrně kusá formulace. Soud totiž není oprávněn za žalobce vyhledávat možné nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, příp. procesní vady v postupu správních orgánů, pokud je žalobce v žalobě výslovně neoznačí.

K námitce, že přes pozemek žalobce žádná cesta nevedla a že dvůr je vydlážděn jednolitě:

Správní orgány při svém rozhodování vycházely z předložených vyjádření starousedlíků a zápisu z obecní kroniky, že cesta přes pozemek žalobce vedla od nepaměti. Žalobce vůči těmto konkrétním podkladům v žalobě ničeho nenamítá a nijak je nezpochybňuje. Soud nemůže žalobě vyhovět jen na základě obecného a nekonkrétního tvrzení, že přes pozemek žalobce „žadná cesta nevedla“, jsou-li ve správním spise založeny podklady, které svědčí o opaku a které žalobce ve své žalobě nijak konkrétně nezpochybňuje.

Pokud žalobce v žalobě poukazuje na to, že dvůr je „vydlážděn jednolitě“, není zcela zřejmé, co přesně tímto tvrzením sleduje. Správní orgán musí při vydání rozhodnutí, jímž deklaruje existenci veřejné komunikace na soukromém pozemku, postupovat velmi zdrženlivě a podmínky pro existenci veřejné komunikace vykládat spíše restriktivně. Z toho nutně vyplývá, že zjistí-li podmínky pro deklaraci existence veřejné komunikace pouze na části pozemku a na zbývajících částech nikoli, je nejen oprávněn, ale povinen deklarovat existenci veřejně přístupné komunikace jen na části pozemku. Podmínkou pak pochopitelně je, aby byla takto vymezená část jednoznačně a nezaměnitelně identifikována, což v daném případě

bylo učiněno za pomoci geometrického plánu. Navazuje-li takováto část pozemku, na němž byla existence pozemní komunikace deklarována, na jiné části téhož pozemku, které jsou stejně povrchově upraveny (na nichž však pro absenci nezbytné komunikační potřeby již existence pozemní komunikace deklarována nebyla), není to pochopitelně nijak na překážku učiněným závěrům, jinými slovy řečeno v takovém případě nemusí být nutně hranice mezi takovými částmi téhož pozemku v terénu zřejmá.

Dovedeno ad absurdum by taková argumentace žalobce znamenala, že může zamezit deklaraci existenci pozemní komunikace na svém pozemku jen tím, že by spornou část pozemku (na níž má být existence pozemní komunikace deklarována) upravil povrchově stejně jako sousední části takového pozemku, které již podmínky pro deklaraci existenci pozemní komunikace nesplňují. Předmětem řízení je tedy výhradně část pozemku žalobce určená geometrickým plánem a je tedy zapotřebí zkoumat podmínky pro existenci pozemní komunikace na této části a nikoli jinde.

K námitce, že je nerozhodné, že obec zřídila cestu k hranicím pozemku a že obec chce tyto části spojit napříč uzavřeným hospodářským celkem žalobce:

Žalobce tu polemizuje se závěry, na nichž není žalobou napadené rozhodnutí vystavěno. Východiskem pro rozhodování správních orgánů bylo zjištění, že „cesta“ přes pozemek žalobce byla zřízena v minulosti, a to se souhlasem tehdejšího vlastníka pozemku, tj. právního předchůdce žalobce. Je tedy skutečně nerozhodné, zda obec zřídila cestu k hranicím pozemku, rozhodnutí však vychází ze zjištění, že cesta byla takto zřízena již v minulosti (existuje od nepaměti) a že průjezd přes dvůr žalobce se v minulosti dál se souhlasem tehdejších vlastníků. Tato východiska pak již žalobce v žalobě nijak nezpochybňuje.

K námitce, že znalecké posouzení nabízí i jiná dopravní řešení:

S tímto konstatováním soud pochopitelně souhlasí, žalobce však zcela přehlíží, že tato jiná řešení správní orgány vyhodnotily tak, že se nejedná o „plnohodnotnou“ náhradu spojení za průjezd pozemkem žalobce. Z tohoto posouzení totiž vyplývá, že stávající možnosti přístupu do části obce „Na Bundole“ neumožňují příjezd nákladními automobily, případné rozšíření ostatních přístupových cest tak, aby byly sjízdné i pro tato vozidla, je v podstatě nemožné, neboť by vyžadovalo bourání existujících staveb a zřízení obchvatu obce znalec označil za neúnosně nákladné řešení.

Za této situace správní orgány dospěly ve shodě s tímto znaleckým posouzením k závěru, že se nejedná o akceptovatelné alternativy k průjezdu přes pozemek žalobce. Žalobce pak v žalobě nekonkretizuje, proč se domnívá, že by tato ostatní dopravní řešení ve skutečnosti použitelná byla.

K námitce, že předmětná část obce je z velké části obývána rekreanty:

Jedná se o tvrzení, které nemá vůbec žádný vztah k projednávané věci. I ke stavbám pro individuální rekreaci musí být pochopitelně zajištěn přístup a příjezd, není důvodu, proč by pro tyto stavby měla platit v tomto ohledu jiná měřítka než pro stavby obývané trvale. Nadto je třeba zdůraznit, že žalobce ani netvrdí, že by se jednalo o část obce obývanou výhradně rekreanty, tj. nepopírá, že zde jsou i stavby obývané trvale a užívané k bydlení.

Ostatní části žaloby pak ve skutečnosti žádnými žalobními body nejsou. Žalobce v nich především popisuje průběh správního řízení či jiných řízení před soudy, neuvádí však žádné důvody, pro něž by mělo být zrušeno žalobou napadené rozhodnutí. Dále žalobce obecně deklaruje, že obecní úřad případně žalovaný svými rozhodnutími omezují vlastnická práva žalobce. Ani takové konstatování však není pro svoji obecnost projednatelnou žalobní

námitkou. Skutečnost, že vydáním žalobou napadeného rozhodnutí dochází k zásahu do žalobcových práv, je zřejmá a vychází ze samé podstaty tohoto rozhodnutí. Z žalobou napadeného rozhodnutí však zřetelně vyplývají důvody, pro něž správní orgány shledaly takový zásah jako souladný s právními předpisy – soud se proto mohl zabývat pouze těmi argumenty uvedenými v žalobě, které mířily proti tomuto závěru. Ty jsou pak stručně uvedeny až v samém závěru žaloby a soud se s nimi vypořádal výše. Soud na tomto místě jen stručně konstatuje, že obtížně lze přijmout tvrzení žalobce, že užívání pozemku žalobce jako veřejně přístupné pozemní komunikace znemožňuje užívání „hospodářského domu“ žalobce, když se jedná o stav existující dlouhodobě po několik desítek let.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. listopadu 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu